

צביקה חברי היקר,

היום, בדיוק היום מסתיימת שנה נוראית, כנראה האיומה בתולדות מדינתנו, ואתה צביקה חבר יקר, עשית לנו את ה-Grand Finale.

אני עומד כאן עכשיו ולא מאמין שאני מספיד את החבר היקר והאהוב שלנו. אם אתה צופה עכשיו על הקהל העצום שמצטופף פה כדי להיפרד ממך (אני מאמין שאתה אכן צופה כי הרי נאמר עליך: "פעם צופה, תמיד צופה"...) ומאשר את דברי שזה פשוט לא יכול להיות!!!

כשצביקה סיים את תפקידו כראש תנועת הצופים עשיתי לו סירטון סיכום, ראיינתי אז את יאיר שאמר לי על צביקה משפט אלמותי שמלווה אותי עד היום: "כבר לא מייצרים יותר אנשים כאלה". אני רואה את כל החברים פה מהנהנים, כך גם כל עובדי המשרד של צביקה וערן, אנשי הראל יודעים את זה, השופטים שביניכם חושבים ככה. בקיצור, כל מי שהכיר את צביקה מסכים עם הקביעה הזאת.

אנחנו - אני אישית ואנחנו כחבורה - כבר יחד, ממש יחד, 65 שנים. חבורה מגובשת ופעילה, שהגרעין הבסיסי שלה נולד בשכבת לכיש בצופי רמת-גן אי שם בשנות השישים של המאה הקודמת. כשצביקה כבר אז, עמוד התווך, גבר שבגברים, יפה תואר, תמיד בראש המחנה. ועל הדרך גם חביב הבנות, מושא לקנאתנו - הבנים.

והחבורה המופלאה הזאת צומחת ומתרחבת למשפחות, לילדים ולנכדים, פעילה, נושמת וחוגגת עד היום, בעצם עד שילשום... הכל עמד מלכת, תורן הספינה נשבר. אנחנו ננסה אמנם לתקן אותו, אבל זה לעולם לא יהיה אותו הדבר! כמה עצוב, כמה חבל!

כל כך הרבה חגגנו יחד: מסיבות פורים מוטרפות שבהן אתה מככב ככותב וכשחקן מרכזי, ימי עצמאות מדהימים, סדרי פסח שני מידי שנה מלווים בהגדות אקטואליות נפלאות שאתה הובלת, חגיגת ה-70 הבלתי נשכחת שלנו עם כל הילדים והנכדים, טיולים בארץ ובחו"ל, חופשות סקי, שיוטים ביאכטה ובין לבין – אין ספור מפגשים חברתיים, כדורגל, כדורסל, ארוחות, ימי הולדת. כמו שאמרתי – זה כבר לא יהיה אותו הדבר.

אהבת והפלאת לצלם זריחות מרהיבות מהגג בת"א או מסיפון היכטה ובכל מיני הזדמנויות שנקרו בפניך. ופתאום די. שקיעה אחת האפילה על אלפי הזריחות ונגמר הסיפור. צביקה, אם יצא לך, שלח כמה תמונות לראות איך נראות הזריחות משם למעלה. העבר לי אותן ברשת החלומות שנקים: "e-dream".

אני מסרב להאמין שלא נוסיף לשוב להתמוגג מיכולת הכתיבה שלך: כישרון נדיר של חכמה, יכולת ביטוי ושפע רעיונות מקוריים.

כאן, במקום הזה ממש, הפלאת לחלוק איתנו מידי שנה הגיגים ושירים שכתבת לזכרו של ניר אהובך שנפרד מכם וגם מאיתנו לפני 26 שנים. ספר לי ב-e-dream אם כבר נפגשתם. איך נראה ניר בן 48? השמין קצת? עדיין מחייך את חיוכו הכובש?

צביקה, אנחנו הפסדנו, אבל דיירי גן העדן שאליהם הצטרפת, הרוויחו ובגדול.

עוד משהו קטן, פֶּחָבֵר שלך כל כך הרבה שנים, אפשר לבקש פרוטקציה? עשה טובה, נצל את הקשרים החדשים שלך עם מקבלי ההחלטות שם למעלה: בקש שישמרו על המשפחה הנהדרת שלך, וגם עלינו – החברים - שכל כך אוהבים אותך וכבר מתגעגעים אליך. אם תוכל, בקש מהם גם שיכוונו את המדינה היקרה שלנו איך למצוא את נתיב החזרה לשפיות. אני בטוח שאתה יודע מה צריך להגיד להם שיעשו...

חברך האוהב,

גדעון